

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΚΑΙΔΕΥΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΑΘΗΝΑΙ ΠΕΜΠΤΗ 29 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1921

ΕΤΟΣ Α'. ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 5.

ΓΡΑΦΕΙΑ-ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ
2-ΖΗΝΩΝΟΣ-2

ΙΔΙΩΚΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΔΩΡΟΣ ΜΙΚΡΟΣ

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ: ΛΟΥΚΑΣ ΚΟΛΤΣΙΝΟΣ

ΟΙ ΣΥΝΤΑΚΤΑΙ ΜΑΣ

ΜΑΝΟΣ ΚΕΛΛΑΣ
Α. ΨΑΚΙΑΝΑΚΗΣ
Φ. ΓΙΟΦΥΛΗΣ
ΤΑΣ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Μ. ΔΑΜΠΡΑΛΗΣ
Α. ΚΥΡΕΤΣΗΝΙΤΗΣ
Α. ΑΥΓΕΡΗΣ
Α. ΦΑΝΑΡΗΣ

ΠΡΩΤΟΜΑΡΤΙΟΥ ΕΡΕΝΑΤΙ

Πρωτομαρτίος νυχτιά προβαίνει άγία μόν,
ή φέσις δες τριγύρα πώς άγιάζει.
'Δες τα λουλούδια πώς μεθούν μ' άρωματα,
'Δες τα πουλιά, το κόσμο πώς γιορτάζει.

Πρωτομαρτίος νυχτιά προβαίνει άγία μόν,
'Ελα μ' έμ' όσοι Πάτρις το παρόλι.
Νά πώς άγιάζει ή όλην άκουχτα,
ήν' το γυαλί πού είναι ή πύλη όλη.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΚΟΜΜΙΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΟΣ

ΗΜΕΡΟΝ

ΑΡΙΘ.

1. Τόμος

16-8-85

38165

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

ΑΝΘ ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Ο ΗΛΘΟΝΙΚΟΣ ΕΡΩΣ

υπό Μαρδαμνής Βερνέ

Γι' αυτό το πρόσωπο άρχει ή τύχη να γίνη συνήθεια και να φέρει αντιμετώπιση δυο διαφορετικούς ή και το ίδιο για τους εκπαιδευτικούς, γένους άτομα.

Άλλα αυτό δεν λέγεται έρωτας είναι ή έπιθυμία και μονάχα, που κάποτε φαντάζεται τα έρωτά της.

Μονάχα σαν ή έπιθυμία κουρασθεί, αφήνεται οι δυο «έρωτευμένοι» ξένοι ο ένας προς τον άλλον, όπως άκριβος ο μάλλινος πρό όλίγον περναμένος, σαν φάει καλά και χορτάση, φεύγει χωρίς λόπο ήπ' το τρεπεί.

Και μή συμπεριλαμβάνει πώς με τη τελευταία μου φράση θέλω να καταδικάσω την έπιθυμία.

Καθόλου μάλλινος άφροσ ατέλει είναι τόσο σφιχτοδεμένη με τη γενετήσια ζωή μας.

Έκείνο που ήθελα μόνο ήταν να καθόρισω τη διαφορά που ύφίσταται μεταξύ του έρωτα και της έπιθυμίας. Όστε ο γάμος, ο έρωτας και ή έπιθυμία είναι τρία ξεχωριστά πράγματα.

Ο γάμος είναι ή άνωσίδα που δίνει τον άντρα και τη γυναίκα, σαν αγκαλιούτους τον ένα στον άλλο.

Ο έρωτας είναι ή καθαρία ένωση των δυο.

Η έπιθυμία είναι ή ιδιοτροπία των δυο έπιθυμιών.

Και άφίνα το γάμο, στον οποίο έναντιώνονται για να γυρίσει στη ζήτημα του έλευθερου έρωτα.

Παρα πάνω είπα πως τόσο για τη γυναίκα, όσο και για τον άντρα ο έρωτας πρέπει να είναι καθολική έλευθερία γιατί αν δεν είναι τέτοιος δεν μπορεί πραγματικά να ύφισται.

Ο έρωτας χωρίς την άπολυτη έλευθερία φτάνει σε κάτι που δεν διαφέρει από την έκπορευση, όπως κι' αν τον πάρη κανείς.

Με το να δίνεις το σώμα σου για χρέημα, σε μια τιμή κάποιος άκριβή δεν είναι μονάχα αυτό έκπορευση. Η έκπορευση δεν είναι μονάχα για τη γυναίκα.

Και ο άντρας έκπορευείται όντας έλκοντας ίσ' όψει του κοινού συμφέρον, δίνει χάρη και φίλη, χωρίς να νιώθει ή έπιθυμία.

Δεν είναι μονάχα έκπορευση ο νόμιμος γάμος, όντας ένας άπ' τ' άντρώπων έμμεταλείπει τον άλλον αλλά κι' όντας ή παρθένα παντρεύεται χωρίς να ξέρη τί πρέπει να κάνει. Και το στυγνόν άκόμα καθήκον, τί λίγο, τί πολύ, είναι πάντα μια έκπορευση.

Κι' άκόμα έκπορευση όνομαζω, την ύποδουληση στο σύζυγο, την ύποταξη και τη παθητικότητα καθώς και την έλευθερη ένωση όντας άπ' τον έρωτα καταλαγιαζισμένης ή ήρωισμένης. Και μέλλογιά, έκπορευση είναι κάποιος τι που ξυγνώνει τον άντρα για τη γυναίκα έως από την έρωτική έπιθυμία.

Τώρα αν σκεπτόμε με τη λογική, δυο όντα μπορούν να άνταλάσουν μια ύποδουληση, όντας δεν ξέρουν αν είναι σε θέση να την άντεξουν.

Στο κανονικό γάμο, τον νόμιμο, πάντα ή γυναίκα είναι ο γαλαζμένος του παιγνιδιού, κι' ο άντρας ο διαλυμένος στις μέλινες του. Κι' αν τούτοις νάναι κι' οι δυο σφιχτοδεμένοι με τους δεσμούς της κοινωνικής πρόληψης.

Και όταν άκόμα ο γάμος έχει για βάση τον άμοιρο έρωτα, δεν είναι παράξενον αν όστερα από μικρό καιρό γίνη ένα βάρος και για τους δυο, γιατί ο' αλή τη περιέσση ο έρωτας δεν ήταν παρά μια έπιθυμία που με το κόρεσμά της έβρισε τον έρωτα.

Και τώρα αν οι δυο σύζυγοι πρό του έπίσημου γάμου, παρόνταν έλευθερα και ή καθήκον της ζωής τους άντεεινε πως δεν ήταν για να ζήσουν μαζί, δεν θα ήταν καλύτερα να μη γίνουν.

ΔΙΑΛΕΚΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΕΛΛΗΝΟΙ ΤΗΣ ΑΙΜΝΟΘΑΚΙΑΣ

«Απ' το κανάλι οι πάσσαρες με τ' αλωτά παριά, γυρίζουν πρίμα, μές φέρνον' τα ζωνιάρια λουλούδια τ' άκριβή, το πέρασμά τους γλίσκανε κ' έδωκε, μικρό κήμα.

Και πιά καλοπνέματα και πιά φανταχτερά (κι' από τα κήμα, πάσσαρες γυροαλλέντες, με τ' άσπρα σας φτερά, μές φέρνουνε τ' άκριβη μας άπ' τη μεγάλη Αθήνα.

Κι' άνοιχτε λιακάδι, χλωρή, φουντώνει Παοαλιές, και ούσιες τα μαντίλια σας άνάερα λίγερη παραμονεύουν οι έρωτες έτοιμαζήτε, μέλοι.

Το καλοκαίρι μύριε προμύροναν οι άμμοδίες, [και τα περσάρια, πρίν έμπερ, άδην χιματιστά, να γίνουν έκκλησιές οι έρωτευμένοι ζευγαριόι και τα φίλα τραπάρια.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

PRELUDIO

Σε κοιμητήρι γέρνει ή φύση άλάκρη, κάθε άντρα σε μαυρός γίγας στέκει, κάθε του θρος χίνεται όντας σ' άγριο κ' άγριο κήμα έκποστα παρκεί.

Μήτ' ένα φύλλο δεν λαχίζει λήτρωση, καθένα άντρα τ' άρηλόν πλαγιάζει, στη λίμνη μέσα το φεγγάρι λούζεται, τ' όχρω του φως στα σκλάβια της φολιάζει.

Στη λιακάδιαν άπόρη οι λήρτες χιόχην, νεαρίδες στο ποταμό δε λουστάραν, έσθιδες και καλοάνδρες δε ζεφάνισσαν, κι' όστε οι σείρητες σε χορό πιαστήκαν.

Σε κοιμητήρι γέρνει ή φύση άλάκρη, και μόνο όποι κι' έκει ή λαλιά του γυμνών, στη σιγαλιά της νύκτας γύρω απλώνεται, σε μήνυμα κήμας ζωής που λυγνεί.

ΜΑΝΟΣ ΚΑΡΑΛΑΣ

ΞΕΝΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Όταν τα φύλλα πέφτουνε ξερά στο δάσος μου κ' έρθες στο κοιμητήρι ζήττας το σταυρό μου σε μια γωνιά δε να τον βρής παρμένο με κάτω και βίβρι άνοιχτό δε δέχονταν φτερούκι άδελφού του.

Μάλας είνε της καρδιάς μου τα λουλούδια για τα ξανθά μαλλιά σου άπ' άγραφα τραγούδια έμπετα που σφουγγάρουν στα τάρτα του σιχαπ' είναι λόγια έρωτικά που δίν σου τάχα πφ.

Μετ. Α. Σκιαδόρολη Stechetti

ΚΙΝΕΖΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Κόβω λουλούδια όλόθωρα με μάτια βουρκωμένα για να τα στείλω ο' έκανε που έδωγε στα ξένα το έρωσ πως θα γδόνουνε χλωμά και μαλαμμένα με το δέλ' ή άγάπη μου! Να μοιάσουν σε κι' έμπε.

Συνε ποταμώ τί άκρες άνθίζουν οι λαβίδες κι' όλοι τους λένε πού όφωρονες από την άμορφή μου με πάρα άπ' το ποταμό και με έδανε και με έδες κι' όστε... κανείς τα λουλούδια δεν κτέταζε.

Μετ. Μ. Άγγελοπούλου

Τσίγκ - Γκί - Νόγκ

ταν κι' έπίσημη του γάμου τελετή; Ο έρωτας μπορεί να γεννηθή από μια έπιθυμία αλλά για γάμο περισσότερες έλλειδες ζωής, έχει άνάγκη να περάση άπ' τη καρδιά και το μυαλό και να κατασταλάξη στην αίσθηση.

Άλλ' όντας έχει ως βάση μόνο την ντέπιθυμία της σάρκας, φόβος είναι να σφουγγί άμώσος αν κιάλας δεν έχει κερδίσει το μυαλό και τη καρδιά.

Μετάρραος

(Μ.Κ.)

ΣΑΒΒΗΤΗΡΙΑ ΔΙΑΓΩΓΩΝ

ΜΙΛΑΕΙ ΤΟ ΚΥΜΑ...

...Στάθηκε ο άνδρας στην άκρη, στο μύλο, πλάι στο λιμενοπύργο. Στάθηκε ίτοι λίγες στιγμές άναποφασιστος και ύστερ' άκούμπησε στα αιδερένια κάγκελα του μύλου και κοίταξε κάτω και πέρα.

Σούρωτο. Ο σιδανός κατάμαυρος από πάγου, ή θάλασσα άνήσυχη και το κήμα έρχότανε άπ' άπολοσσοίτες στο μουγκό οά νόν το φιλοσόν έρωτικά. Κάθε λίγο και λιγάκι κι' άστραφε πέ. ρα κεί στο βάθος, και ή άστραφή όνειρόδειχνε την κορυφή της Βαρσοβίας.

Κι' ο άνδρας έκούμπιότανε στα αιδερένια κάγκελα του μύλου κοιτούσε κάτω και πέρα, και το κήμα που άπαλοσσοίτες στο μουγκό άρχιγγος να γλυκοκοινοβενιάζε μαζί του και νάν του λέει:

— Τι μάλας' έτοι βουβός κι' άκίνητος! Τι σιλλογίσεις φταίει!

Και το άκουσίθηκε ο άνδρας. Κουρασμένη ναύαση την ψυχή μου και ναύαση άκόμα πως μονάχα σε ν άγκαλιά σου μπορεί νάρει το έκπορσμα Νάρθη.

— Όχι. Δε σε δέχονται άλάκρη. Να μου μόν δώσεις μονάχα ό,τι σε κάνει και πονεί. Το μάτι σου: Βγάλ' το και δώσ' μου το. Το χέρι σου κόψτο και ρίχ' το μου.

— Όστε το μάτι σου, όστε το χέρι μου. Η καρδιά μου... Άχ, ατέη μου καταμαυρίσε τη ζωή... Την έδωσα στην άγότη και λές την έρη. Σε στο στόμα του λίκου άχόρταγο. Την άνοιξε στη σαλαχιά και λές άντικρό κι' καμίνι φλογιμένο την άνοιξε. Τη ζήγασα εύλαβητικά σε δε, εθηνικό έχει ή ζήση και λές σε καρφιά σουβλε. τη τη ζήγασα... Και ποινδ... άχ, ποινδ... και νιώθω πως μονάχα ή καρδιά μου με κάνει και πινω...

Και το κήμα τούπε γλυκά με κι' άποφασιστικά!

— Η καρδιά σου!... Και κάθεται!... Δώσ' μου τη!...

Κι' ο άνδρας δίχως να διατάξει καθόλου ζεγνύκωσε τα στήθεα του κ' έμπερε τα σου. βλερά του νύχια στις σάρκες του κ' έβαζε ίσασε που βρήκε την καρδιά του και την ξερίζωσε και την πέταξε στο κήμα, σαν κάτι άχρηστο κ' έλε. την που το κλωτσάμε μακριά μας. Κ' έτοι μο. νομιάς, οά να ξαλάφρωσε.

Μά πάλι, ξαφνικά, σε ν' άνατράβαζε με ό,τι έμας, έστριψε προς το κήμα και το ρώτησε μι. στευτικά!

— Δέ μου λές, ζει ο άνδρας δίχως καρδιά; — Ίσα ίσα δίχως καρδιά ζει ο άνδρας και τότε είναι που καταγίνεται τη ζωή...

— Έτσι! Μά κάτι άδειαν άρχιγγος να ν. ώθω μέσα στα στήθεα μου... Έτσι άδειαν θάν τα νιώθω ο' έλην μου τη ζωή!

— Όχι. Σε θέση της καρδιάς βάλε το νοθ και γέμισε τα στήθεα σου με σκίψη και με δόννη και τρέβα... Είναι πλατιά ή ζωή κι' ε. ναι όμορφές γιομάτες.

...Και το κήμα σάπασε. Κι' ή άστραφή που φώτιζε πρίν της Βαρσοβίας, ήρθε τώρα σιμώ. τερα και φώτισε έναν άνδρα που δυνατό που σέν. τρινε κάποιος σκαυρισμένος άλυσσίδες και βάδιζε λούτερα προς τη ζωή.

Α. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

Κ' ΕΙΧΑΝ...

Κείζαν σέφρανα πλεγμένα τότες μύνη λεινός κήνον για στεφάνισαν έλκινον που γλίσκανε νερό!...

Κι' έλκινες και σ' με μένα τον νερό μόν' σέφρανα κήνα τον νερό που σάν και κήνα άγαπάρημε κι' ο' άπ' όν!

Μράκλιο.

Κωστή Μανωλάκη

ΣΕΛΙΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΜΑΤΕΥΡ

ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΜΗ ΠΑΙΝΑ ΜΑΣ

ΤΙ ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ; ΦΙΛΙΑΝ ΓΥΝΑΙΚΟΣ Η ΕΡΩΤΑ;

Το άλντον ζήτημα της φιλοσοφίας των αλώνων. — Τα καλά και τα κακά της φίλλας και τα καλά και τα κακά του έρωτος. — Τα παραδείγματα όμι. λων. — Οι άναγνώστες μας άς μας διαφωτίσουν. — Οι προτιμήσεις εις τας σχέσεις μας με την γυναίκα.

ΖΗΤΟΥΜΕΝ ΟΔΩΝ ΤΑΣ ΓΥΝΑΜΑΣ

Ο Η. ΑΛΕΚΟΣ ΔΡΑΚΟΣ

Όλοι γεμένοι πάνω στανάκλιτρο, τ' αντε. σμένα μάνθονε και ροδοπέταλα, με παρθένη προσχή άκούγανε τον Αλκιφρόνα, που μένα στεφάνι κόκκινα ρόδα ελγς στεφανομένα τα γε. ροντικά του μαλλιά. Ήταν μια συντροφιά από τέ. σεις-πέντε έφη. βους με πολυ. μουσμεταλωτους χιτώνες και πλα. τιά δαχτυλίδια σε χέρια. Ελγ. νες στη μέση, τον άλλοτε μελικο. ποιητή Αλκί. φρονα, που τώρα έκανε λίγο τόφι. λόσσο και τούς

μιλούσε πάντα για τις γυναίκες.

Ο Μενέλαος, ένας άσωτος νέος με μάτια λάγνα και ξαγροπνίμονα, με κύκλο πάντα κό. κινω τριγύρω τον έρωτα:

— Δέ και πολλές μέρες ένα ζήτημα με βασ. νίσει, Αλκιφρόνα ήθελα πάνω αυτόν νίκωσσουμε τι γνώνη σου. Ποιο είναι προτιμότερο ή φίλια ή ο έρωτας με μια γυναίκα...

Έκείνος χαμογέλασε.

— Αλήθεια-ελε και σε ναιάτα μου ήρθε καιρός που ελγς χορτάσει κι' ή γυναίκα και ζή. τούσα να έσκουραστο στη γαλήνη της φίλλας της. Όλοι όμως οι κόποι μου για πάσχιζα να τάστρωσω και να το κόνω πραγματικό τονέρο μου από-μάτω χάνονταν και μάλιστα μου γεν. νήσαν ένα πλήθος από παρατηρήσεις και ιδέες που με κάνουν να σκορπίσω το ιδανικό μου που ή πραγματοποίηση του με βασνίσει. Ζητούσα τη φίλια κι' όχι τον έρωτα. Γνωρίστηκα με γυναι. κες που ελγς τη πασιόθησή τους δε θα μαγαπού. πορνε περισσότερο παρά σαν φίλοι κείζαν τον έ. δι σμένο τους. Θέλησα να δώσω τη ζωή μου στη φίλια τους με τη χρυσή ταινία της φίλλας. Μιάς μέρας άγνη, άνοτεροβούλη, σκαρνακιά και... σσηνο φίλλας. Το αποτέλεσμα ήταν αυτό. Σένα...

...με το φίλλας μας, στο κορφομα που δεν κείζαν τίποτε άλλο παρά φίλια, έβγινε με τρα. βόδω όλο πάνω στη άρχλωτική σφαίρα της; Πλά. νη μου. Έπερνα τη θέση του ερωμένου της, κι' ή φανερωνική μας φίλια μεταβάλλονταν ένα θερμό σαρκικότατο έρωτα, ές ίσον δυνατό κι' άπ' τα δυο μέρη. Ένας άντρας με μια γυ. ναικα δε μπορούνε ποτέ να μείνουνε μέσα στί στανά όρια μιας φίλλας άγνης. Φίλια μπορεί μο. νάγα να νοσηθεί σε όμοια άτομα. Έχει μά. λιστα. Σε έτερογενή, δεν είναι τίποτε άλλο παρά το ψευδόνμα του Έρωτα. Μήν έλπίστε ποτέ πως θα βοηθή φίλια σε μια γυναίκα. Δεν νύπάργει. Δέ μπορεί να ύπάρξει. Τα συχνά συν. αίσθηματά σας, οι κουβέντες σας που δά κάνουνε μοναχοί στη κάμαρα ή στο κήπο τα βράδια, των χερών σας οι έπαφες, θά σας προδόνουνε.

Μπορούμε να ύπολογίσουμε ή διαρκεια μιας φίλλας μονάχα στην άρχή της γνωριμίας. Γνω. ριστήματα καλά: είνε ώσόντα να μη προσφε. ρετε τις έρωτικές θέσεις στη Μητέρα των έ. ρώτων. Τούτο είνε φυσικό. Θά είχε κάποτε ν' τι δείτε με φορμα πολύ άνοχτο. Η το λεπτό φρομή της νάνε πολύ στυνό και να δια. γράφει σκανδαλιστικά όλες τις πλαστικές γραμ. μέες του κορμιού της. Η ή μουσούδι της σάρ. κας της, σαρκάς γυνή, να σας πειράζει στα νύφρα. Τότες αν έσκεπάζετε τον ίσο έαυτό σας, αν τα έλεφάσινεται δά παρατηρήσετε, πως τη γυναίκα που νομίζεται πως άγαπάτε μονάχα φίλικα, πινε κινείται με τη πιο θερμή έρωτική ματιά. Ένα ποτήρι σκαλιστό, γεμάτο κρασί μωρο. δάτο Κυπριότικο, έφερε κάποιος μισογυνήν. Α. λυσήριδα του Αλκιφρόνα από τα Συμποσιατορα. Οι έφηροι μέρτοντες ματιές της κυκλόγαντε το σφουγγαλό κορίτσι.

Ο Κ. ΣΩΤΟΣ ΣΩΤΗΡΧΟΣ

Πρώτα-πρώτα πρέπει να χωρίσουμε τον έρω. τα σε δυο κατηγορίες: Στον έρωτα που πουλιέ. ται κι' άγοράζεται αν έμπορσμου και στον άγνό, τον καθήντο, τον ιδανικότατο.

Κι' ο πρώτος είναι ο συνήθετος στην έπο. χή μας, ο δε άλλος ο σπάνιος στην έποχή μας. Ο πρώτος είναι κινδυνώδης, σαρκικός έρω. τας, ο δεύτερος είναι ο άγνός, ο ιδανικός, ο ι. δεωδής.

Πόσο μου άρέσει ο δεύτερος!

Κι' αέτونه προτιμάει κάθε εθηνικά κι' ίδα. νική ψυχή.

Σώτος Σωτήρης

© ΠΡΟΤΕΥΟΥΣΙΑΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΑΣΦΑΛΙΣΜΕΝΟΣ

Άγαπητέ μου Νίκο,

Το μαρτύριόν μου έξακολουθεί άκόμα. Προχθές το πρωί τον βρήκα πάλι έκπινον μέσα στο σπίτι μου ή μάλλον άπάνω στο κορβέτι μου. Αδμή τη φροσ όμως δεν έχάρισε τη γυναίκα μου. Την ελ. γε γόδοσε ο δόλιος κ' έξέταζε την πλαστικότητα των κάτω της άκρων. Με συνεβούλευσε να κατα. φήγω στο πιστόλι. Μόλις τον έαναβρο τον άλ. τήσω μαζί με την γυναίκα μου να βγάλλω άμέ. σως το πιστόλι μου και μπαί! πάρον κάτω...

Άχ! άγαπητέ μου φίλε. Δέ μου λές ν' άνεβρί. στώ στα άστρα, να περπατήσω άπάνω στα ήλεκτρονικά σύματα, τα καταπλά τενερέδια, να σηκώσω όλόκληρο τμήμ, αυτά όλα εύχαρίστως μπορώ να κάνω, αλλά να σκοτώσω τον έρωμένο της γυναι. κας μου ποτέ! ποτέ! Θά μου πη ότι δεν μπο. ρώ να κάνω άλλοις. Αν μπορώ ή όχι έγω το ξέρω... Προς το παρόν κάθε φορά που τον τσα. κόνω στην άγκαλιά της άπιστου συμβίας μου κάνει μια μεταβολή, γυρίζει πίσω, καταπνέει της σκάλες, βγαίνει έξω και πηγαίνει στον κήματο γράφας. Άλλο τίποτε δεν μπορώ να κάνω. Μή. πως έχω την έμπειρία να χωρίσω την γυναίκα μου...

Κι' αυτό είναι τον άδωνάτα. Θά μ' έρω. τήσης πάλι γιατί; Αέτσι, άγαπητέ μου, θά θυμά. ση ο έρωσής της. Μήν έλπίς το κεφάλι σου. Μάλιστα... θά θυμά-ση ο έρωσής της. Και έ. ρεις τί είναι για μένα να θυμάση άνακ' αν. θρωπος; καταστροφή. Το ξέρω πως ή άνομορ. νησί σου άόγισε να γίνεται επικίνδυνη. Γι' αυτό σπεύδω νάσβδίσω ήδω! Έξαρθεβία δευτερόνδς μήςος συνεταρίστη με τον κομπάρσο μου κι' άνοίξαμε άσφαλιστική εταιρία ζωής. Στήν εται. ρία μας ήλθαν κι' άσφαλιστήκαν άρκετοι όλοι όμοι για κάτι μικροποσά. Ο μόνος ό οποίος άσφαλιστήκε με 800 έλλοκληρη γυλιόδα και ο μόνος που πληρώνει, φυσικά, τα μεγαλύτερα ά. σφαλιστικά έρεος άγνητή μου πως είναι! Πουδς λές; Ο έρωσής της γυναικας μου. Άντι τώρα έού να σκοτώσης σένον τον άνδρα που κ' έσθρα να πληρώσης ένα έκατομμύριο σκεδόν. Μαζαρέ; Ύστερα ή εταιρία; Πάει έρόβιαζε. Γι' αυτό λοιπόν κ' έγω άναγκάστη να έκαρπύγω να τον στενοχωρώ. Όστε τη γυναίκα που δεν μπορώ να χωρίσω. Θά θυμάση ο έρωτός και μπορεί να δώ. κόνη την άσφαλίδα του. Κ' ύστερα ή εταιρία; Άρησέ τον λοιπόν να μπήκη μέσα στο σπίτι μου από την πόρτα και να φεγγή έγιν από το πα. ράβριο. Αέτή είναι ή ζωή.

Α. Α. ΚΟΛ - ΙΝΟΕ

ΑΠΟ Τ' ΑΝΥΠΟΤΑΧΤΑ

ΙΧ

Βουβόον ποθε μέσα μου που μπούχισες άγάπη σ' άλλόποτες νυχτές, Κι' είναι γλυκό καμά βολά το πόνο το θρολάτι. μαρτιά άπ' τις ήδονές

Άπόρη, να, νασιλάγρη στη προσητή ζωή μου, στο πάρο το βράδι. Μαζι μ' αυτήν που σάρακας στήθε στη συλλή μου, ζωές ν' άνακηθί!

ΧΙΥ

Θρησκός άς γίνη ο πόθος μου κι' άλη ή ήδονή συν. σ' άγρί σου το κορμί. [τόρμυ, άς έρση έστές μου σαν άγρι της παθμίας τ' άγριμ, μαρσού σου άδράνεια να γελ ής νύχτης μου ή δρη!

Παρθένα όρα πόθηρά σου για στενή ήδονή μου κι' ένα πυρό πηλι

άπ' τα μέλινια χείλη σου, κι' άπόρη τη φωνή μου, Κι' έτοι να οβόνουνε μαζί γρονθών πύθοι. παλμώ... 1919.

Μένος Κίλλας

ΔΙΠΛΟ ΜΕΘΥΣΙ

Της Μπ. Λαρ.

Θά πάγει πίν απόβραδο στο γέρο τσιφτενάρη, στην άγνοση κι' άπομικρη ταβέρνα στο νησί, για να μεθώσω άπ' το γλυκό και μαύρο του κρασί, που φυλαμένο από καιρό κρατεί μέσ' στο πιθάρι.

Κι' όντας τη λιγομένη μου ματιά σε ξένα φέρα, και μπρός μου νερατόδομση φανής χορηή μου. Σν γύρε ο έμε τα χείλη σου, κι' όχι να πής κρασί, μά να μεθώσης με ήδονην άσπερευνη, που ξέρω!

Αθήνα.

Δήμος Πομόνης

ΣΑΡΚΟΜΕΘΥΣΙ

Δυο παθιασμένες νιόφερες καρδοβίλες γλυκοχτυπούνε τ' έρωτα χορδούλες. Δυο σωματικά σφιχτοκαλωμένα, δυο μαύρα μάτια κλειδώνε λιγομένα. Δυο σωματικά, τί ελγς σπαλλση, και δέ μπορεί κανένα να μλήρη!

Δυο όλόλευκα στήθεα άκαλοσέφνον της δυο καρδίες, άπ' άρκετες τις φεγκουν, σε μέρη που γλυκοχτυπο μεθώδιν, και της ζωής πορσώπους ληρομυθίνε. Ποιά πρηνή άπ' της δυο ο' άποστρωγής, την κοίτα που σκορπίζει σαρκώμεθους!

Αθήνα.

Ηδονοδείκτης.

ΜΑΚΡΑΝ ΜΟΥ

Μακράν μου πως έλγς; Η ματιά μου κλωπάζει τα μαρμένα μου χείλη έπινε όρσος, ή καρδιά μου με όνα κάνει σπράξ, άχ! έλα και πάλι στη θρομή μου άγκαλιά.

Μακράν μου πως έλγς; Πάντα όλμυρνος, θά έδ έσο νιώθω κι' όλην ζωή σε πίκρες σε άδραση όμας βουρκωμένο; άχ! έλα και πάλι. Μήν είσαι άδελφί...

Μακράν μου πως έλγς; Πόσ' μου σ' άλθωσα, δεν νύφισες όν πύλο που ε' άδρανη ο βουρκός; ποτέ πάλι έσο που νιώθω για σε στα στήθεα καμιά πός μπορεί και τίς έλγεις!

Αθήνα

Θεόδωρος Α. Ζαζάρας

ΔΥΟ ΜΑΤΑΚΙΑ

Τρεμφοβίαν τ' άστέρια γελιστά κι' άγνα χαρά στη φρονήση φολιάσει, άλλ' όμως τη δική μου την καρδιά μια όλην μυοτική την είχε πιάσει.

Σαν έλγαν να άναγνέσω δυο άστεράκια κι' αέτα μου γινάναν μόνον την καρδιά, ήταν το δυο σου σφαιρινά ματάκια! Π' άπαρανών με τη μάγια αυτή βραδιά.

Άπρι.

Γεώργ. Παπαδόπουλος

Συγγράμματα Ἀπερρίκτου
Ἔτος... Διόσκουτον
Φύλλον... σκῆς
Περίοδος... ἐμμήνιον
Τόμος... σύντομος

Ἡ ΜΑΝΑΒΕΛΛΑ

Ἐχουσα τὴν πρώτην ἐνδὸς ἐκδοὺς καὶ ἐκ τῶν αὐτῶν μέρη, κατισοφισμὸν ἡμερησίως

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΚΑΙ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ
(Παλαιὸν Ζωαίου) 13ος
Πόλεμος δὲ ἐκ τῶν κατωτέρων
(κατωτέρων)

Χειρόγραφα δημοσιευόμενα
ἢ μὴ, εἰστέονται εἰς τὸν κά-
λαβον.

ΕΤΗΣΙΑ ΕΒΔΟΜΑΣΙΑΙΑ ΕΣΠΕΡΙΝΗ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΑΘΗΝΑΙΚΗ ΠΡΩΤΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ τοῦ ... ΚΟΡΟΜΗΛΑ

Ἰδιοκτήτης: Ὁ κ. Σακελλάριος.

ΣΥΝΤΑΚΤΑΙ ΜΑΣ ΟΛΑ ΤΑ ΔΕΣΥΝΤΑΚΤΑ ΚΕΜΑΛΙΚΑ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑ

Διευθυντής: ὁ κ. Γεν. Γραμματεὺς

ΑΡΘΡΑ ΣΥΝΕΡΓΑΤΩΝ

ΓΕΝΝΗΘΗΤΩ ΦΩΣ

Καὶ ἐγένετο σημερινῶς ταῖς ἀρχαῖς του. Καὶ αἱ οἰκονομικαὶ δυσχερεῖαι κατεπραίνοντο. Καὶ ἡ ἐν Σαλαμῇ ναυμαχία ἐκποδίσθη χάρις εἰς τὰ μεγαλόπνοα στρατηγικά σχέδια τοῦ μεγάλου ποιητοῦ κ. Ναυουδοδονόπουρου.

Ἀλλὰ τῶν πραγμάτων βαινόντων κατ' εὐχὴν — Πάπα καὶ Ἐθνους — πρὸς τί ὁ τόσος ἐκ τῶν ἀμαξῶν θόρυβος; Ὁρκιζόμεθα εἰς τοὺς θεοὺς, ὅτι οὐδέποτε παρόμοιον συνέβη οὕτε κατὰ τὴν κοσμοϊστορικὴν πολιορκίαν τῶν Κάτω Λιουσιων ὑπὸ τῶν Σαρακηνῶν οὐδ' αἱ πρότεροι δι' ἐπιθέσεως ἐκαιζήσαντες ἐκείσθαι (ἄρ. 4) πρόβατα τῶν τελευταίων.

Ἀλλὰ ὡς φέρομεν εἰς τὴν νῆμην μας τί ἀκριβῶς ἐλέγχθη πρὸς διμῆνον ὑπὸ τῶν ἐμπνευσμένων στρατηγῶν Μικετόβην καὶ Σάλλεγ κατὰ τὴν κατὰ τὸν παρελθόντα Μάιον συνδιάσκεψιν τῶν Βερσάλλων.

Δυστυχῶς τὰ λεγόμενα δὲν τὰ ἔχον πρόχειρα διὰ νὰ σὰς τὰ ἀναφέ-
ρω, διὰ τοῦτο καὶ πορευόμεθα εἰς τὸν οἶκόν μου, νὰ τὰ πάρω καὶ νὰ σὰς τὰ φάλλω ἔπειτα, περιμένετέ με μὴ στείνοῦλα καὶ ἔφ-
τασα.

Δικ. Σιγατός.

ΕΠΙΚΑΙΡΑ

Ἄλλ' ἀχάριστοι ἰδοὺ ποῖα τύχη σὰς ἀναμένει ὑπὸ τοιαύτης ἀφειρησίας ἐλαύνοντος, ἰδοὺ κ' ἀγὼ μεθ' ὧν καὶ μεθ' ὧν δύσπεστον τὸν ἴσον προσπαθῶν ν' ἀφῇται τὸ ἴσο.

ΕΞΕΛΙΞΙΣ τοῦ κρατοῦσα ὡς πρὸς τὰ λούρα ἢ ἡ Ἀρετοῦσα εὐροῦσα στή

Προῦσα καὶ μὴ ἀδικοῦσα τὴν ἀποδοῦν καὶ μονομαχοῦσαν τοῦ Πινδάρου Μοῦσαν, εἴπερ ζη-
τοῦσα καὶ ἐξεφλοῦσα τὰ χεῖρ ἢ χρονοτοῦσα εἰς τὴν παροῦσαν νῦν καὶ ἀδημο-
νοῦσαν διὰ ταῦτα ἐανθο-
καλλοῦσαν εἰς ἡχον πλάγιον
ἐρωτοῦσα ἂν εἴμαι καλά.

Καὶ διὰ τῆς σπαντοῦσας, ἂν δὲν ἐτρώγα κλωστή μὲ τὴν παροῦσα σία...

ΓΡΑΜΜΑΤΑ—ΤΕΧΝΑΙ—ΕΠΙΣΤΗΜΑΙ

ΕΚΘΕΣΕΙΣ

Εἰς τὴν αἰδοῦσαν τοῦ Παρθενονόγματος τὸς τυ-
ροπόρους κ. Ἀριανούτσος ἐκδίδεται ἕνα κεφαλο-
τῆρι μὲ ψάδακι ἑλληνικῆς Βιομηχανίας.
Συναλλάξαι.

Ὁ διάσημος τενόρος τῆς Β. Αἰλῆς τῆς Κυρα-
Ἀγγέλας κ. Μαρίνος θὰ χοροῦσιν συγγενῶν φρε-
νῶν. Προμηνύεται κοσμοπλημνύρα.

Ἡ ἀλῆθεια.
Ὁ γνωστὸς κομφορσάνος κ. Βίκτωρ Οὐγκὼ
ἀφ' ὧν ἐκτικτον τιμητικὴν διᾶλξιν, αἱ εἰς-
κοίτης τῆς ὁποίας θὰ δοῦνται εἰς τὰ ὄφρα τὰ ἐκ-
ταγρὸς τέχνη του.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΩΡΑ

Ἰδιαιτέρα τηλεγραφικὴ ἐκδόσις τῆς «Μανὰβέλλας»
τὸ ἥμερμα τῆς Κορυτσῆς.

Δο δίνον 30 Φεβρουαρίου. (18. τηλ.)—Ὅλα τὰ κορίτσια τῆς Κορυτσῆς συνελθόντα εἰς πάνδημον καὶ νοερὸν συλλλητήριον, ἀπηύθυναν τηλεσίγγρα-
φον εἰς τὸν Πάπαν, τονίζοντα ὅτι θὰ πᾶσιν τοῦ λοιποῦ νὰ τὸν ἐπιστηρίζουν, ἐφ' ὅσον αὐ-
τὸς (ὁ Πάπας) ἐπιστηρίζῃ κρυφίως τοὺς ἱτα-
λοὺς ἐκ τοῦ ὁπισθεν.

Ἀν' ἐπιχειρήσεις εἰς τὸ Μέτωπον.

Μέτωπον Φαλα-

κροῦ 35 Ἀπρ. (Κα-
θυστερ.) Δόγμ' τῶν
χιόνων τὸ πῦρ ἔ-
παυσε. Μελετᾶται ἡ
τῆξις αὐτῶν διὰ ἐν-
τόνων πυρῶν.

Πρὸς τοῦτο
ἡσχίαι ἐλλείπει ἐξ-
ῶν ἢ μεταφορὰ
ἐξολοκράτων, λίαν
χρησίμων διὰ τὸ
μέτωπον.

Αἱ ΕΚ-ΚΡΙΣΙΣ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ ΤΩΡΙΣ ΕΠΙ ΤΩΝ ΑΝΑΘΕΩΝ ΤΟΥ ΚΕΜΑΛ

Ἀράσκι (1 Ἐκτεμβρίου) (μέσω Βραζι-
λίας, Ἀμεστέρδαμ κ' ἐκείθεν τηλεφωνικῶς σὶα
γραφεῖα μας. Ἀριθ. τηλ. 100.) Καθ' ἡ τηλεγρα-
φῶσι ἐκ Λονδίνου ὁ κ. Λαὸς Τζωρτζ ὡς ἔλαβε
γνώσιν τῶν δηλώσεων τοῦ Κεμάλ ἐπέστρεψε πρὸς
ἀνάγκην του.

Βεβαίως ἐπισημειώσατε ἐκείσεως τοῦ ὅτι-
σαν διτταί.

Πῶς δὲ γινῆ

τὸ ἥμερμα τῶν ἀποζημιώσεων.

Παρίσι (31 Ἀπριλίου).—Καθ' ἡ βεβαίω-
ται ἐπισημῶς καὶ διαβεβαιώσας παρὰ τῶν
ἀντιστάσεων Ἰταλικῶν κυκλῶν, τὸ ζήτημα
τῶν ἀποζημιώσεων τῶν πυλόντων κατὰ τὰ ἱτα-
νοκρανὰ θὰ λυθῇ διὰ μονοκονδυλίας

Ἐπὶ τοῦ σιτιστηρίου.

Ἐνθάδε (1 Ἀπριλίου) Ἐπὶ τοῦ πιστηρίου
ἐκάθισεν ὁ πιστὴς μας ἀρνούμενος νὰ βάλῃ
μπρός, ἂν ἐν τῇματιζῶν καπνίσῃ τὸ τσιγάρο του.

Κατόπιν τούτων ἡ ἐκδοσις τῆς «Μανὰβέ-
λλας» ἀναβάλλεται διὰ τὸ προσεχὲς ἔτος.

Ἔρα 5η πρωΐνῃ.

Διόπτει (ῶρα 5. πρωΐνῃ).—Ταύτην τὴν σέ-
μην ὁ ἥλιος μεγαλοπρεπῶς ἀνέτειλε. Σπένδον
νὰ λάβω συνέντευξιν ἥν ἀνέως θὰ σὰς ταχυ-
δρομήσω.

Π. Η. Σ. Τ.

ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Τραγικὴ Ἀυτοκτονία.

Ποῦτος ὁ αὐτοκτονίας.—Μία σφαιρὶς 12 νε-
κροί.—Οἱ λόγοι τῆς αὐτοκτονίας. Συνέτινεν
μὲ τὸν νεκρὸν.

Τραγικὴ αὐτοκτονία ἐλαβε χώραν κατὰ τὰ
πρωΐνῃς ὥρας τῆς σήμερον. Ὁ αὐτοκτονίας
ἄνθρωπος τῶν γεμμάτων (καθ' ὃ ἐκράθησαν
τρία γράμματα εἰς τὸν θυλακίον του) ἐμπερι-
μενος καὶ γνώστης ἀναγνώστης, γράφει καὶ ἀπο-
παιδεῖας εὖρε τὸ οὐκ ἐπὶ τέλος του, οὐκ ἔλα-
βας προσηλὸν τὸ σκεφθῆναι, ἀνομιάζεται κ. Σακελλάριος
καὶ μόλις πρὸ ὥρας διηθύνει τὴν «Μανὰβέλλα».
Μόλις ἡ ἡμετέρα ἐφημερίς ἐλαβε γνῶσιν τοῦ τα-
ροῦ γεγονότος διέταξε τηλεγραφικὴν ἀπεμπεριόδησιν
τῆς συντάκτῃ τῆς, πλησίον τῆς σίτας τοῦ κ. Σα-
κελλάριος νὰ σπεύσῃ καὶ τοῦ παροῦσιν τὰς ἀρτίως
βοηθείας.

ΚΟΣΜΙΚΗ ΖΩΗ

Γάμοι.

Μετ' ἀφθάρτου ὁδόντος ἀγγέλλομεν τοὺς γά-
μους τοῦ κ. Κλαυδίου μετὰ τῆς δεσποσύνης, χή-
ρας Χουφτίδου.

Εὐχόμεθα αὐτῇ ταχεῖαν τὴν στέφιν.

Ἀρραβῶνες.

Πληρὴς ἑστὸν ἀφῆκε τὴν τελευταίαν του πνοὴν
ἐραστος οἰκογενειάρχης, συμπαθὲς φίλος καὶ γε-
κτῆς κομποπιδὸς ὁ κ. Ἀγγέλιμος Βουκοσερῆτης.

Εἰς τοὺς πεθλμένους νίους του καὶ ἀγαπη-
τοὺς μας φίλους, εὐχόμεθα καὶ «σὺ δικά των».

Βαστίσεις.

Ὁ κ. Ἀναγίας Ραδιοβλασταρᾶς ταξιδεύον
διὰ τοῦ σιδηροδρόμου Κηφισίας ἐβαπτίσθη σὶόν
Ἰδοῦται του.

Τεῖα.

Ἀπόψε τεῖον-οὐς στής κ. Εὐλαλίας Πλουτρο-
πούλου, θὰ παρακαθῇσῃ ὅλη ἡ ἀριστοκρατία τοῦ
Ἰκαζοχωρίου.

Χορός.

Ὁ χορὸς τῶν διδασκάλων ἀπόψε σὶα παναθῆ-
να. Τὸν χορὸν θὰ διευθύνῃ ὁ κ. Γεν. Γραμα-
τεὺς.

ΖΗΤΗΣΕΙΣ—ΔΑΝΕΙΑ—ΕΝΟΙΚΙΑΣΤΗΡΙΑ

Ζητεῖται δικαστὴς παραμάνε μὲ ἀρθρονογᾶλα
δι' ὅμιον κορίον.

Ζητεῖται καθηγητὴς τῆς ἀπαγγελίας, ἔχων
γνώσεις διδασκαλίας κοφλαλέου.

Ἐνοικιάζεται τὸ Μνημεῖον τοῦ Λυσικράτους,
κατὰ τὴν διὰ γραφονίαν.

Ζητεῖται ἀριστοτέλης φάλης διὰ τὴν ἐκκλη-
σίαν τοῦ σχολείου... τῶν κοκατῶν.

Νέος γνωρίζων ἀνάγνωσιν, γραφὴν καὶ ὀλίγην
προκαίδειαν ζητεῖ θέσιν παρὰ σοφοῦ τραπεζί-
του.

Πωλεῖται τὸ γραφεῖον τοῦ κ. Κολοτούρου τοῦ
ὁποῖον τὰ ὀπίσθια εἶναι ἀρτί ἐπιμελῶς ἐπιδιο-
ρθωμένα.

Ἐνοικιάζονται Αἱ φυλακαὶ τοῦ Σακεράτου
κατὰ τὴν διὰ ψυχαγωγικὴν λέσχην (κ. χροτο-
παίγνιο).

Νέος κοφίλαλος, ὁμιλῶν
τὴν Γαλλικὴν, Ἀγγλικὴν
Ἀμερικανικὴν καὶ Σκωτικὴν-
ζητεῖ θέσιν καθηγητοῦ παρὰ λν,
καὶ ἡ διεργητικὴ εἰς τὸ ὁ-
ποῖον τῶν ἔξωτερικῶν.

Ἀπολεσθῇ. Εἰς τὸ οὖρο,
τιροῦν τοῦ «Χρηματιστηρίου»
ποροτοφίλον μετ' ἀποταγῆ-
σαν. Παρακαλεῖται ὁ εὐρὸν
ἀφ' ὧν κρατῆται διὰ λογαριασμὸν του τὰ ἀποταγ-
ματα, νὰ ἐπιστρέψῃ τὸ ποροτοφίλον, ἀχρηστον
ἀλλοῦται εἰς αὐτόν, ἀφ' ὧν αἰδοποιήθησαν αἱ αἱ
τραπέζαι.

Ἐνοικιάζεται ἡ ἐκδοὺς νεοῦ, γεροντοκόρης
ἐν ὅλῃ τῇ παύσει. Προτιμᾶται ὡς ἐνοικια-
σταὶ νῦν καὶ σοβαροὶ κύριοι.

Ζητοῦνται χημικά ἀνεπίστρεπτα. Πληροφ-
οῖαι εἰς τὰ γραφεῖα τῆς «Μανὰβέλλας».

Υπὸ τῆς ἰδιότητος τραπεζίτης τῆς Φιλαδέ-
φειας, δύνανται εἰς χαρτονομίσματα, ἀφ' ὧν κατὰ
ἐλπίδα τὸ ἀντικείμενον τῶν κοσμή, εἰς Λαυρόν.

Εὐτυχῶς δὲν κατεβῆκε
νὰ τὸν οὐρανόν, ἀλλὰ σπέντι λε-
πτα μετὰ τὴν ἐκπνοὴν του,
ἐλαβε συνέντευξιν μετ' αὐτοῦ
δι' ἧς ἐγνωσθήσαν αἱ λόγοι
τῆς αὐτοκτονίας του.

Οἱ ὁποῖοι ἐκδόλως ἐνο-
νται, δι' ὃ καὶ παραλεί-
πονται.

